

Món quà cuộc sống

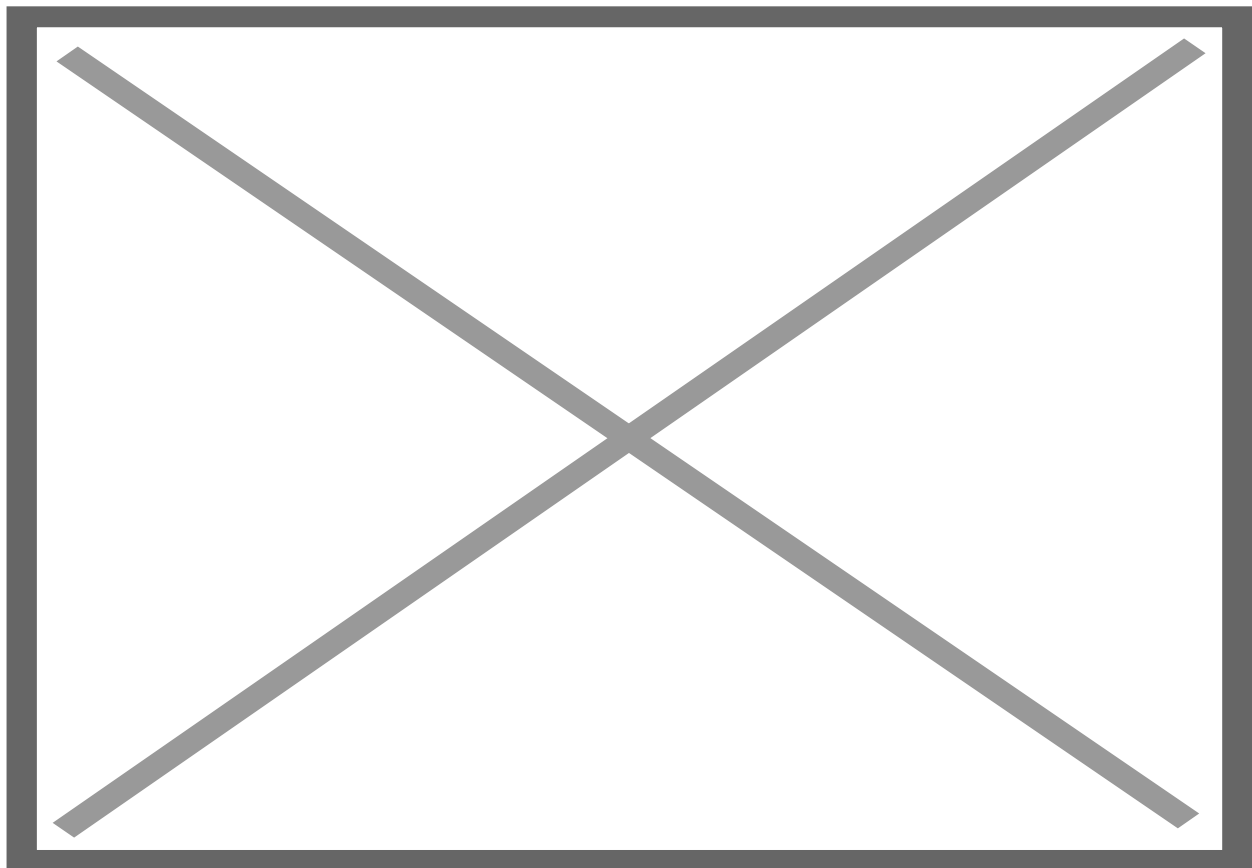
ISSN: 2734-9195 20:34 25/06/2024

Cung cách đối xử trong gia đình như mũi dùi rèn gọt hấn trở nên khiêm hạ, vô cảm. Thời gian thoát ly lặn chìm trong xã hội...

Cung cách đối xử trong gia đình như mũi dùi rèn gọt hấn trở nên khiêm hạ, vô cảm. Thời gian thoát ly lặn chìm trong xã hội, nhìn lại bấy em như lũ sinh vật được sản xuất theo khuôn đúc của hệ thống dây chuyền, chúng không khôn lớn hơn loài cỏ dại, do sự bảo bọc kỹ càng của tình mẫu tử ngàn đời của bất cứ sinh động vật nào. Hấn là một ngoại lệ, cố vươn cao như thân liễu, thẳng tắp như cây trúc. Chính vì vậy cuộc sống bị vùi dập như con giun dưới gót giày vô tình của kẻ bước qua!

Mùa Hạ miền Trung nắng cháy da, miền Nam bắt chợt những cơn mưa, tạo hóa cố giấu cái gì đó như kẻ đang thẹn thùng giả vờ tươi cười; lòng đang sầu não miệng vẫn nở hoa, cũng thế, đang mưa trút hết nỗi lòng lại thả vài tia nắng, cứ như ướm đầm phố phường không do từ trên cao trút xuống, một sự thay đổi tính nét thật kỳ lạ.

Trong căn phòng chật hẹp như được bao bọc bởi bàn tay của mẹ phù thủy, mưa từ ngoài mà lòng vẫn thấm đượm miền man bằng lãng mây trời. Hấn mang tên của con người do cha mẹ bỗng chợt hứng thú ghi trên mảnh giấy khai sinh; tên thật lạ mà suốt cuộc hành trình đời người hấn chưa bị đụng hàng. Có lẽ cái tên báo hiệu nhiều chông gai trắc trở như món quà tạo hóa đặt sẵn trên vai từ lúc mở mắt chào đời đến gần miệng hố gửi thân! Nhà Phật gọi là Nghiệp!

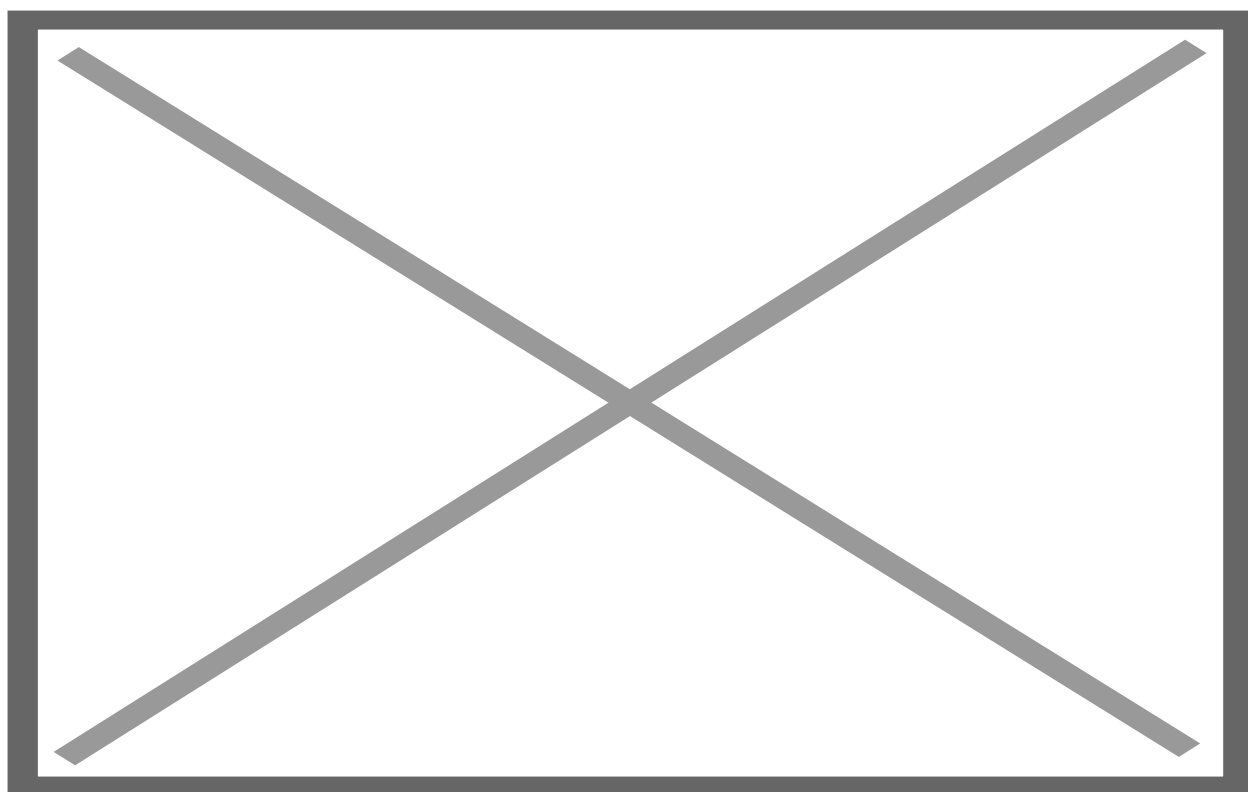
Cha mẹ - tình thương - anh em ruột thịt là những mặt hàng cao giá chưa bao giờ với tới. Lầm lũi kiếp sống chuột rúc, hẩn tuổi con chuột cũng phải. Dưới ánh sáng mặt trời, sinh hoạt con người như mắc cửi, hẩn mần mò như tìm kiếm một vật đánh rơi; không bon chen cạnh tranh; như an phận cây liễu rủ trong sân chùa, cho dù chuông mõ trống chiêng khuấy động, liễu vẫn lặng lẽ rủ cành muốn ngủ quên mọi sự thế.

Cung cách đối xử trong gia đình như mũi dùi rèn gọt hẩn trở nên khiêm hạ, vô cảm. Thời gian thoát ly lặng chìm trong xã hội, nhìn lại bấy em như lũ sinh vật được sản xuất theo khuôn đúc của hệ thống dây chuyền, chúng không khôn lớn hơn loài cỏ dại, do sự bảo bọc kỹ càng của tình mẫu tử ngàn đời của bất cứ sinh động vật nào. Hẩn là một ngoại lệ, cố vươn cao như thân liễu, thẳng tắp như cây trúc. Chính vì vậy cuộc sống bị vùi dập như con giun dưới gót giày vô tình của kẻ bước qua!

Ông Trời, nếu có, cũng lạnh lùng như cơn gió lùa qua đồng nội, lùa hẩn vào bốn bức tường cô đơn lạnh lẽo đúng cái tuổi đầy nhiệt huyết lớn khôn. Cầm mảnh giấy phóng thích như con chim thoát khỏi lồng son, cái lồng không đẹp như tranh vẽ nhưng tô trét lộng lẫy bằng mỹ từ hào nhoáng; hẩn lại cô đơn tái nhập xã hội, lang thang đường đời như kẻ thừa thãi không đáng có thêm một bóng hình loạn ảnh nhân gian.

Thường bữa cơm thí của chùa, trời vội phủ màn đêm che chắn tấm thân trên công viên ghe đá, dưới gầm cầu làm quen với muối mòng, chuột bỏ. Bỗng chốc, cơn mơ cuộc đời được chiếu rọi le lói ánh quang minh, người phụ nữ quen quen lạ lạ từ thuở khai thiên lập địa trải tấm lòng phủ trọn đời hấn, tưởng chừng số độc đắc cũng có lúc thần Tài vô tình ghé thăm, nửa đời người trắng tay như thế cũng nhuộm mùi hạnh phúc.

Hai mái đầu chưa pha sương nhưng cọng tóc cũng thiếu sự mềm mại, chung tay góp gạo thành cơm, hình thành tổ tò vò bên cạnh tổ đại bàng huyết thống. Được trui rèn suốt 10 năm lao động, hấn nỗ lực xây dựng tổ ấm trước cửa hoàng hôn. Từ bùn đen, nụ sen nẩy nở đóa hoa tuyết dịu rạng rỡ hướng trời Tây, hoa đã nở và hoa đang ở xa tầm tay bảo bọc.

Như túi rỗng, đời hấn là kiếp nhân sinh không đáy để lưu giữ cái tình, cái tiền, cái danh hay bất cứ cái gì ngoại trừ cái nghiệp duyên đọa đày hấn vết trên khốe sấu thiên cổ. Học đòi vẽ vờ bằng ngọn bút hư danh, góp công trả ân một thời cơm độn sắn khoai nhà chùa bố thí; tuổi xế chiều đang là mầm non của Diêm vương, thế cũng an phận một kiếp người, nhưng Phật dạy, vô thường, mọi sự đều phải thay đổi, chỉ có đổi thay không bao giờ thay đổi.

Một ngày vui thiên hạ là ngày lạ của đời hấn, những tưởng tuổi xế chiều trời ban cho nguồn sống an lành, trên bảy mươi năm bầm dập nghiệp quả như thế vẫn

chưa vừa lòng con tạo?

Cố vực dậy người đàn bà to xương, thân già gầy gượng, đưa bà lên giường, không hề nhúc nhích, bà té nằm dưới đất từ nửa đêm đột quỵ. Mười ngày chạy chữa sớm khuya, mái tóc bạc phủ cặp mắt lờ đờ như tầm bị rút ruột. Cứ như vòng kim đồng hồ cố định, nửa khuya về sáng mùi uế khí thải từ tấm thân bại liệt, cha sinh mẹ đẻ lần đầu tiên phục vụ bệnh nhân, mùi xú uế bám theo mọi lúc mọi nơi như từng quen thuộc hương đồng cỏ nội.

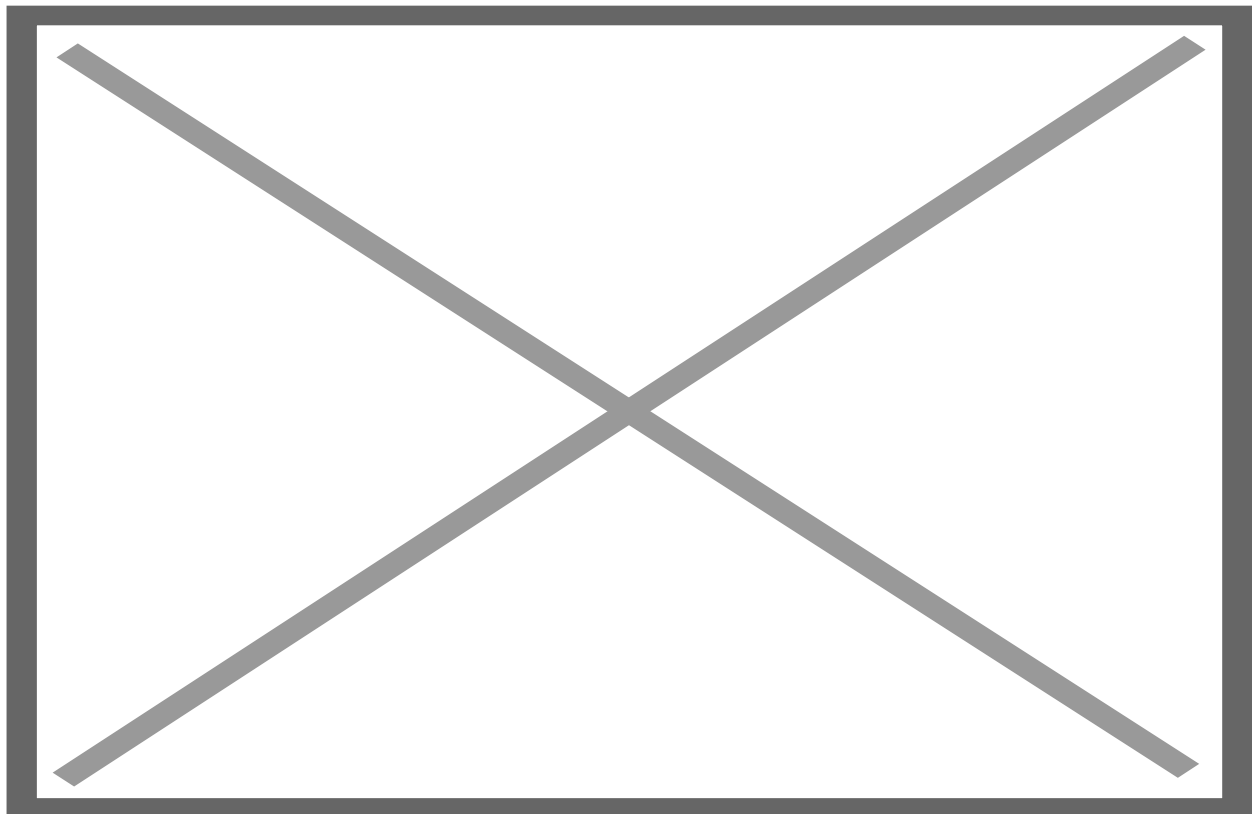
Kẻ đuối nước thế nào, người chăm bệnh đuối sức gục ngã trước bệnh nhân nếu kéo dài vô hạn cũng như thế. Người bạn đời nằm đó với gương mặt nhuốm buồn xanh xao, tóc rối bời, áo quần xộc xệch. Thay bím thường xuyên mà trây trét vẫn còn trét trây như bé nằm nôi. Con Lucky khịt khịt đánh hơi lạ, thỉnh thoảng chống hai chân lên giường nhìn, liếm như cố đánh thức người dậy cho chúng ăn hàng bữa.

Trời buồn trời mưa không dứt, quần áo không kịp khô thay liên tục mỗi ngày. Nền nhà cũng sạch bóng để thấy thuốc, bạn bè không phát hiện khai khái trong kiếp ngủ trọc ác thế nhân sinh .

Xe Daihatsu gói gọn chiếc giường bố, bệnh nhân liếc nhìn mọi người như giả biệt một vùng quê nuôi lớn bảy mươi năm qua. Nhà thờ ông bà Tô tiên đón đầu chia tay. Một ngôi nhà từng lưu nhân ảnh cha mẹ, con cái, giờ đây ba ngả xa nhau.

Kẻ tận trời Âu, người về trại dưỡng lão miền quê ngoại thành; hẳn tiếp tục gánh vác phần còn lại trên tấm thân mòn mỏi cho trọn nghĩa tình trong ngôi nhà thừa kế của người bạn đời. Trách nhiệm, tình thương đều là nghĩa vụ gắn kết thường xuyên trên con đường cách ly miễn cưỡng. Con đường phía trước sẽ về đâu như áng mây vô định!

Những cái nhìn thương cảm, những tiếng thở dài của bà con chòm xóm tiễn đi. Tình cảm đó cũng nhạt nhòa nhanh như bông tuyết đậu trên nhánh lá trước ngọn gió Đông. Kiếp người cũng thế, vui chưa thấm mà buồn tràn đầy chất chua; Một ngày trôi qua, mạng sống giảm dần như cá ít nước, Tổ Quy Sơn cảnh báo, mấy ai nằm lòng khi cảm dỗ bao quanh!

Trời vừa chột mưa lại nắng, cứ giả vờ như sự vô tình; hấn cũng ra vẻ khỏe mạnh để che giấu sự mòn mỏi tuổi già. Kiếp bất hạnh đeo mang như đeo khối đá làm vật trang sức; vẫn phải sống, vẫn phải khỏe cho trọn nghĩa đời người; dầu sao vẫn còn cưu mang tình nghĩa quý thầy, còn thăm đợm bạn bè đồng đạo.

Nét hoa nào không sắc cho dầu ruột héo dần bên trong. Chương duyên, âu đó cùng là món quà cuộc sống để tiến hóa kiếp người.

Tác giả: **Minh Mẫn**